

[Per Hækkerup.]

meget vel kan se, at der vil ske en vis genskabelse af den skattebegunstigelse for dele af erhvervslivet ved førstegangsinvesteringerne, som der faktisk var bred enighed om at komme bort fra.

Ja, jeg skal fatte mig i korthed og sige, at vi vil, som den tidligere statsminister sagde det, gerne give regeringen fair play. Men jeg må erkende, at regeringen giver ikke os mange chancer for det. Hvad regeringen hidtil har vist, er, at det er en tøvende regering, der skulle bruge omtrent halvanden måned for at komme med et udspil, at det er en usikker regering, der ikke turde tage ansvaret i forhold til organisationerne, en regering, som ville gøre sig selv og folketinget til et ekspeditionskontor for organisationernes ønsker og krav — et standpunkt, som jeg har forstået at de nuværende regeringspartier hidtil på det stærkeste har afvist, når de forlangte, at den tidligere regering skulle komme med sine forslag selvstændigt også i forhold til organisationerne. Det har man nu fraveget.

Statsministeren talte om den næstbedste løsning. Jeg tror, det kan blive et slogan for denne regering. Den næstbedste løsning, den næstbedste politik, den næstbedste regering. Med stigende undren venter vi på, hvad de efterfølgende kapitler i føljetonen vil indeholde.

Haunstrup Clemmensen: Vi drøfter i dag vort lands økonomiske problemer på basis af de konkrete lovforslag, som finansministeren nu har fremsat. Disse forslag er igen et led i den økonomiske saneringsoffensiv, som statsministeren redegjorde for her i tinget den 5. i denne måned. Jeg vil gerne understrege begge dele: at der er tale om forslag både til en sanering og til en offensiv. Vi erkender fra det konservative folkepartis side, at der er behov for begge dele.

Det er mig magtpåliggende at understrege, at der jo i denne sal er bred enighed om de endelige mål for den økonomiske poli-

tik. Ethvert medlem i dette ting ønsker naturligvis fuld beskæftigelse og en fortsat økonomisk vækst. Det er de mål, vi alle har sat os, og som vi i de forløbne år ikke har været alt for succesrige med at få gennemført. Derfor må det være helt nødvendigt, at vi i denne situation sagligt erkender, at vil man målet, må man også ville midlerne, men her er enigheden desværre knap så udtalt.

Det må vel være naturligt, før man vurderer, hvilke midler der er behov for, at gøre sig klart, hvordan landets økonomiske situation er i dag, at gøre status så at sige. Der er det konservative folkepartis opfattelse, at landets økonomiske situation er alvorlig. Den er selvfølgelig ikke katastrofal, men der er i høj grad grund til at tilføje, at der i den nuværende økonomiske situation er overordentlig faretruende tendenser, som, hvis de ikke effektivt bremses, kan, eller rettere vil, føre os ud i en økonomisk situation, der er endnu langt mere alvorlig end den situation, vi i dag økonomisk befinder os i.

I dansk økonomisk historie er det årtier igennem et særgeligt kapitel, at vore valutavanskeligheder er kommet igen næsten med en naturovs regelmæssighed, har gjort det nødvendigt at bremse op på en række områder og derved skabt øgede vanskeligheder for beskæftigelsen. Derfor er ingen tjent med at undervurdere, at negligere eller tilsidesætte de alvorlige udviklingstendenser, vi har været vidne til inden for valutaudviklingen.

Ser man på kalenderåret 1966, havde vi på hele betalingsbalancen, altså også når skibsfartens nettovalutaindtjening er taget med i billedet, et underskud på 1.300 mill. kr. I det følgende kalenderår, i 1967, kom vi op på ca. 2.000 mill. kr.s underskud på betalingsbalancen, og jeg ville bede de socialdemokratiske ordførere — der er jo flere af dem — om at bekræfte, at hvis der i den nuværende situation ikke skrides ind, vil valutaunderskuddet i kalenderåret 1968